

Arrest

nr. 132 907 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de ongegrondheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden (...)

opgesteld op 14/03/2012 en ingediend op 16/03/2012 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aanvraag is ontvankelijk louter en alleen omwille van het feit dat de buitengewone omstandigheden worden vermoed aangezien er een openstaand regularisatieverzoek is gebaseerd is op art. 9 ter wegens medische redenen.

De ingeroepen motieven in het kader van art. 9 bis volstaan echter niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De aangehaalde elementen van integratie in hoofde van mijnheer, waaronder het attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, de werkaanbieding, de inschrijvingsfiche voor de opleiding van bedrijfsbeheer, de cursus zelfstandig ondernemen, de opleiding elektriciteit, de Nederlandse taallessen, het praktisch en theoretisch rijexamen, het voorlopig rijbewijs, de getuigenissen, en de elementen betreffende de kinderen, waaronder hun schoolattesten en het stavingsstuk van de zomerschool Nederlands voor oudste kind, volstaan geenszins om aan de verzoekers verblijfsrecht toe te kennen. Het is immers maar normaal dat de betrokkenen - in afwachting van een beslissing inzake hun asielpcedures- hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten, al was het maar om hun verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken. Deze integratie, sedert 25/11/2009 in het geval van mijnheer en sedert 24/10/2011 in het geval van mevrouw, weegt echter niet op tegen de integratie in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar hun ganse familie verblijft.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De eerste asielpcedure van mijnheer op 25/11/2009 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 24/05/2011 afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Zijn tweede asielpcedure dd. 24/10/2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 25/11/2011 door middel van een bijlage 13 quater, een niet in overweging name van de aanvraag wegens het gebrek aan nieuwe elementen, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten. Deze definitieve beslissing werd hem diezelfde dag nog betekend. Mevrouw verklaarde zich op 31/08/2011 kandidaat vluchteling. Haar asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 10/02/2012 afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 17/02/2012 werd zij het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend op 22/02/2012.

De betrokkenen kozen echter om geen gevolg te geven aan deze bevelen en hebben zich moedwillig verder genesteld in het Rijk, waarbij het integratieproces - in welke mate dan ook - zich verder voltrekt en waarbij ze het schoolbezoek van hun kinderen verder laten plaatsvinden. Zo pogen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. Door het veelvuldig opstarten van procedures, waaronder de asielpcedure en de beroepen op artikel 9 ter wegens medische redenen, pogen de betrokkenen om hun verblijf te rekken.

Uit een dergelijk precair verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van hun asielprocedure. Dit schooljaar is trouwens aangevat na de definitieve weigeringsbeslissing inzake hun asielaanvragen.

Bijgevolg, dat hun oudste kind schoolplichtig is, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een onderbreking van dit schooljaar zou inhouden, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijk precair verblijf te installeren en door het veelvuldig opstarten van procedures met de bedoeling om hun verblijf te rekken.

De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

Daarbij dient nog opgemerkt dat hun kind jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig is in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Mede hierdoor kan de scholing van dit kind zowiezo niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsregularisatie.

Ten overvloede merken we op dat de betrokkene het element van de tewerkstelling aanhaalt. Nochtans werd hem op 13/07/2011 de aflevering van een arbeidskaart C geweigerd door de bevoegde overheidsdienst. De aangebrachte elementen van werkwilgheid, de gevolgde opleidingen en de werkbeloofte vormen evenmin een grond voor regularisatie aangezien het de betrokkene na de definitieve weigering van zijn asielaanvraag niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daarentegen toont hij niet aan dat hij of mevrouw in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeftes van het gezin.

Wat het invoeren van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van art. 9 bis, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Huidige beslissing houdt helemaal geen gedwongen terugkeer naar hun thuisland in. Opgemerkt wordt dat er nog een openstaande aanvraag op basis van art. 9 ter wegens medische redenen is. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij, zoals vermeld in de aanvraag van 16 maart 2012, in werkelijkheid sinds 6 maart 2009 in het Rijk verblijft, en zij op 3 april 2009 een eerste verzoek om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Haar medische toestand is nog steeds precair, getuige het nog openstaande regularisatieverzoek op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dit meer dan drie en een half jaar na het voor het eerst indienen ervan. De verwerende partij kan niet dienstig beweren dat dit verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet ernstig zou zijn en louter zou zijn bedoeld om het verblijf te rekken.

De verzoekende partij betoogt verder dat, gelet op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, de verwerende partij op grond van haar discretionaire bevoegdheid de aanvraag van 16 maart 2012 wel degelijk aan de criteria van de vernietigde instructie kan toetsen, maar met uitdrukkelijk voorbehoud voor de verblijfsduur van de verzoekende partij in het Rijk. Sinds november 2011 heeft de verwerende partij de motivering van negatieve beslissingen over een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gewijzigd. Nochtans bevestigt de verwerende partij bij monde van het kabinet van staatssecretaris De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de voormelde instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt

uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt. Wie derhalve, zoals de verzoekende partij, voldoet aan de criteria van de instructie mag erop blijven vertrouwen dat deze worden toegepast tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen. Dit volgt uit het vertrouwensbeginsel. Maar ook aanvragen die niet stricto sensu aan de criteria van de instructie voldoen, moeten uiteraard worden beoordeeld en gemotiveerd gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Derhalve gelden de criteria van de instructie van 19 juli 2009 dus nog wel als positieve criteria en niet meer als negatieve criteria. De toepasselijke criteria voor wat betreft de verzoekende partij zijn derhalve : de werkwillegheid, de taalkennis, en het bestaan van een sociaal netwerk, de integratie van haarzelf en haar echtgenote en kinderen, en haar reële verblijfsduur, waarbij zij steeds heeft gepoogd legaal in het Rijk te verblijven. De verzoekende partij voldoet aan deze criteria.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij dus had moeten rekening houden met de criteria van voormelde instructie.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schendt aangezien zij de start van het integratieproces van de verzoekende partij situeert op 25 november 2009, onverminderd het feit dat de verzoekende partij reeds sinds 6 maart 2009 in het Rijk verblijft en zij op 3 april 2009 een eerste verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. De verzoekende partij is dus reeds sinds 6 maart 2009, minstens 3 april 2009 in het Rijk en bezig aan haar geslaagde integratie.

De verzoekende partij stelt tenslotte dat de verwerende partij geen rekening blijkt te willen houden met de eerste zeven maanden verblijf van verzoekende partij in het Rijk en de huidige aanvraag niet gegrond wil verklaren enkel en alleen maar omdat de verzoekende partij veelvuldig procedures zou opstarten om haar verblijf 'te rekken', quod non. De verwerende partij houdt hierbij geen rekening met het feit dat de verzoekende partij nu reeds jarenlang in het Rijk verblijft waarbij haar verblijf werd gedekt door de vreemdelingenwet en waarbij zij zich steeds verder heeft geïntegreerd zodat zij aan de thans toepasselijke criteria voldoet, zoals hierboven vermeld.

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt rond het volgens haar wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 .

2.5. De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct.

De stelling van verzoeker dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient

verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.6. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt te stellen dat zij ongeveer zeven maanden langer in het Rijk verblijft dan de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, en dat haar integratie dan ook zeven maanden langer heeft geduurd. Verder stelt zij niet te hebben gepoogd haar verblijf te rekken, en zij omwille van haar integratie aan de criteria voldoet. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit afbreuk kan doen aan het motief met betrekking tot de integratie, namelijk: *“Het is immers maar normaal dat de betrokkenen - in afwachting van een beslissing inzake hun asielprocedures- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten, al was het maar om hun verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken. Deze integratie, sedert 25/11/2009 in het geval van mijnheer en sedert 24/10/2011 in het geval van mevrouw, weegt echter niet op tegen de integratie in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar hun ganse familie verblijft.”* Immers, het loutere feit dat verzoekende partij mogelijks zeven maanden langer op het Belgische grondgebied verblijft dan in de bestreden beslissing wordt aangegeven, maakt niet dat het motief dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen de integratie in het land van herkomst, waar verzoekende partij geboren en getogen is en waar haar ganse familie verblijft, kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij die op het moment van het treffen van de bestreden beslissing 34 jaar oud is en volgens haar verklaringen sinds 6 maart 2009 verblijft op het Belgische grondgebied (aldus sinds de leeftijd van 31 jaar) en sinds 3 april 2009 aan haar integratie begonnen is, maakt met haar betoog niet aannemelijk, zelfs al zou de verwerende partij het startpunt van de integratie op 3 april 2009 gelegd hebben en niet op 25 november 2009, dat het motief dat de integratie in België niet opweegt tegen de integratie in het herkomstland kennelijk onredelijk is. Ook haar kritiek dat zij haar verblijf niet gepoogd heeft te verlengen door het instellen van diverse procedures, vermag voorgaand motief inzake de opgebouwde integratie in België niet kennelijk onredelijk te doen bevinden. Waar verzoekende partij voorts voorhoudt steeds legaal in het Rijk te hebben verbleven, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat zij tijdens de door haar ingestelde verblijfsaanvragen toegelaten was tot het grondgebied, doch de verwerende partij wijst er terecht op dat deze verblijfssituatie steeds precair was, in die zin dat zij toegelaten was in afwachting van de definitieve beslissingen inzake de verblijfsaanvragen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande een uitgebreid motief dat de verzoekende partij niet op concrete wijze betwist: *“De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielprocedure van mijnheer op 25/11/2009 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 24/05/2011 afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Zijn tweede asielprocedure dd. 24/10/2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 25/11/2011 door middel van een bijlage 13 quater, een niet in overweging name van de aanvraag wegens het gebrek aan nieuwe elementen, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten. Deze definitieve beslissing werd hem diezelfde dag nog betekend. Mevrouw verklaarde zich op 31/08/2011 kandidaat vluchteling. Haar asielaanvraag werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 10/02/2012 afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan haar de*

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 17/02/2012 werd zij het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend op 22/02/2012. De betrokkenen kozen echter om geen gevolg te geven aan deze bevelen en hebben zich moedwillig verder genesteld in het Rijk, waarbij het integratieproces - in welke mate dan ook - zich verder voltrekt en waarbij ze het schoolbezoek van hun kinderen verder laten plaatsvinden. Zo pogen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. (..)". Ook het verblijf tijdens de overige verblijfsaanvragen diende steeds als precair beschouwd te worden. De Raad benadrukt daarenboven nogmaals dat – los van het feit of het motief dat de verzoekende partij haar verblijf heeft proberen te rekken door het opstarten van diverse procedures wel als kennelijk redelijk kan beschouwd worden – in ieder geval verzoekende partij met haar betoog er niet in slaagt afbreuk te doen aan het motief dat de in België opgebouwde integratie niet opweegt tegen de integratie in het herkomstland, hetgeen een afdoende motief is om de bestreden beslissing aangaande de opgeworpen integratie te schragen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij geen enkele van de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissing betwist. Zij blijven dus staan.

2.7. Uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER